सर्गः १३ एतद्गिरेर्म्माल्यवतः पुरस्तादाविर्भवत्यम्बरलेखिशृङ्गं । नवं पयो यत्र घनैर्म्मया च त्वद्विप्रयोगाश्रुसमं विसृष्टं ॥ २६ ॥ गन्धश्च धाराहतपल्वलानां कादम्बमर्द्धोद्गतकेसरश्च । स्निग्धाश्च केकाः शिखिनां त्वयामे यस्मिन्विना दुष्प्रसहान्यभूवन् ॥ २७॥ पूर्व्वानुभूतं स्मरताच रात्रौ कम्पोत्तरं भीरु तवोपगूढं । गुहाविसारीण्यतिवाहितानिमयाकथञ्चिद्घनगर्ज्जितानि ॥ २८॥

एतदिति । पुरस्तादग्रे एतन्माल्यवतो गिरेःपर्व्वतस्य शृङ्गं शिखरमाविर्भवति प्रकटीभवति किं० शृङ्गं अम्बरमाकाशं लिखति स्पृशति तत् यत्र शिखरे घनैर्मेघैर्नवं पयोजलञ्च पुनर्मयातव विप्रयोगो वियोगस्तस्मादश्रु तत् समं युगपत् विसृष्टं त्यक्तम् ॥ २६ ॥ गन्धइति । यस्मिन् शिखरे त्वया विना मे एतानि दुष्प्रसहानि अभूवन् एतानि कानि धाराभिर्व्वर्षधाराभिराहतानां ताडितानां पल्वलानामल्पसरसां गन्धश्च अर्द्धमुद्गता उत्पन्नाः केसरा यस्य तत् कादम्बं कदम्बपुष्पञ्चशिखिनां मयूराणां स्निग्धा मधुराः केकावाण्यश्च ॥ २७ ॥ पूर्व्वेति । च पुनर्हे भीरु मया घनानां मेघानां गर्ज्जितानिकथञ्चित्केनापि प्रकारेण अतिवाहितानि गमितानि किं घनं गुहायां देवखातविलेविसरन्ति प्रसरन्ति तानि किंमयां रात्रौपूर्व्वमनुभूतं कम्पोत्तरं कम्पप्रधानं तव उपगूढमालिङ्गनंस्मरता ॥ २८ ॥